Tekstil İşçileri Bülteni
Nisan 2009 - İşçi Bülteni Özel Sayı 435

İşçiler; Krizin faturasını patronlara ödetmek için

1 Mayıs'ta alanlara!

Düzenin seçim aldatmacası sona erdi, kapitalizmin sürüyor...

Hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye!

Düzenin seçim aldatmacası sona erdi. Bir ay boyunca kapımızı çalarak bizlerden oy dilenenler, sorunlarımıza çözüm olacaklarını iddia edenler 30 Mart sabahı ortada yoktu. Seçim süreci boyunca bizleri açlığa, yoksulluğa, düşük ücrete, sendikasız, sigortasız kölece çalışma koşullarına mahkum eden, İMF'ci-Amerikancı düzen partilerinin utanmazca bizden oy istediğine tanık olduk. Düzenin seçim oyunu bitti ve geriye düzen partilerinin boş vaatleri, yalanları ve bir de krizin faturasını bizlere ödetmek için uygulamaya çalıştıkları saldırıları kaldı.

Düzenin seçim aldatmacası bitti ama kapitalizmin krizi devam ediyor!

Yerel seçimler öncesinde oy kaygısıyla saldırılarını erteleyen ve bizleri kandırmaya çalışan patronlar, seçimlerin bitmesi ile birlikte saldırılarına kaldıkları yerden daha da azgınlaşarak devam ediyorlar. Kıdem tazminatımızın tırpanlanması, toplu işten çıkarmaların yaygınlaşması, işsizlik fonunun patronların yağmasına açılması, İMF ile yeni kölelik anlaşmasının imzalanması, artan zam ve vergiler sırada bekliyor. Patronlar hep bir ağızdan hükümete "seçimler bitti artık krizi bizim lehimize yönetin" çağrılarında bulunuyorlar. Devletiyle, polisiyle, hukukuyla, meclisiyle, medyasıyla, ordusuyla örgütlü bir şekilde kendi yarattıkları ekonomik krizin yükünü bizlere yüklemeye hazırlanıyorlar.

Onlar bu gücü ve pervasızca davranma rahatlığını bizlerin örgütsüzlüğünden, kendilerinin ise örgütlü olmalarından alıyorlar. Her seçim dönemi utanmazca aynı oyunu sahneye koymayı, arsızca bizden oy isteme cesaretini birlik olmaları sayesinde gösterebiliyorlar.

Tekstil İşçileri Bülteni olarak seçim sürecinde ve öncesinde olduğu gibi bugün de tüm tekstil işçilerini kapitalist düzenden hesap sormaya, krize karşı fabrika ve atölyelerimizde örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Sömürünün küçük alanları: Fasonlar

Yıllarca büyük şirketler işçiyi ezerek ve haklarından yoksun bırakarak daha fazla kazanç sağlamaya çalıştılar. Ama işçiler her zaman birlik olarak haklarının savunucusu oldu ve bunu için kavgasını vermeye çalıştı.

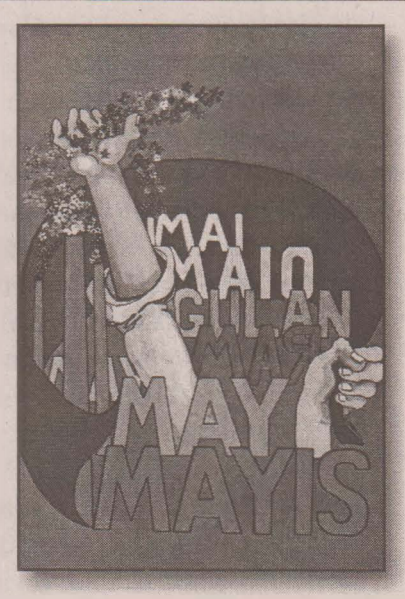
İşçilerin haklı tepki ve talepleri karşısında çaresiz kalan ve daha fazla kazanma hırsı olan patronlar çareyi krizleri bahane ederek işçi topluluklarını yavaş yavaş dağıtmaya ve parçalamaya gitti. Ve bunu büyük oranda başardı. Tekstil işçileri haklarını arayamayacakları şekilde daha küçük parçalara, daha az kişi kalarak taşeron ve fason atölyelere bölmüşlerdir. Aslında baktığımız zaman taşeron firmalar da büyük firmaların gözetimi altında ve yine onların istediği şekilde bir koy üç al sistemine uymuştur. Küçük fason atölyeleri çoğaldıkça işçiler bölünmüş, parçalanmış ve haklarını arayamaz olmuşlardır. Artık bireysel olarak haklarının peşinden sürüklenmişlerdir.

Ne 1 Mayıslar'da, ne de herhangi bir işçi eyleminde fason çalışan işçileri yan yana gelmiş, taleplerini haykırırken görebiliriz. Taşeron fason atölyeleri işçi alırken her türlü sosyal hakların sağlanacağını söyleyip hiçbirini yerine getirmeyerek işçileri sömürüyor ve bir birleriyle ancak böyle rekabet ediyorlar. Fason firmalar sigorta yapmayarak, çalışma saatlerini uzatarak, daha çok kazanma hırsıyla hareket ediyorlar. Fasonlarda çalışma koşulları zor da olsa hatta burjuvazinin yasaları buralarda hiç işlemese de işçiler hakları için mücadele etmekten vazgeçmemelidir. Çünkü bu koşullarda çalışmak daha iyi değildir.

Fason atölyede çalışan bir işçi

1 Mayıs bir başkaldırı günüdür...

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEMEK İÇİN BAŞKALDIRALIM!

Seçimler bitti ve tekrar yaşamın gerçeklerine döndük. Bu seferki yerel seçimler daha öncekilerden farklı olarak gündemimizde daha fazla yer etti. Çünkü uzun zamandır AKP ve CHP'nin temsil ettiği iki sermaye grubu arasındaki çekişme sert bir biçimde yaşanmaktaydı. Öyle ki bu iki düzen partisinin başkanları seçim mitinglerinde birbirilerine demediklerini bırakmadılar. Birbirilerine karşı fütursuzca hakaret ettiler, tehdit savurdular, şantaj yaptılar.

Birbirleriyle her vesileyle söz dalaşına giren bu düzen partileri, krizin faturasının işçi ve emekçilere ödettirilmeye çalışılması karşısında ağızlarını dahi açmadılar. Çünkü onlar sermaye sınıfının has temsilcileri ve onların çıkarlarını savunuyorlar. Böyle olduğu için de işçi ve emekçilerin sorunlarıyla gerçekte ilgilenmediler, sadece ilgileniyormuş görünerek oy avcılığı yaptılar. Onlar işçi ve emekçilerin hiçbir sorununu çözecek durumda değiller. Yaklaşık altı aydır hissedilen krizin etkisi giderek daha fazla ağırlaşıyor ve hissediliyor. İlk önceleri sanayi kenti olan Bursa ve Kocaeli'de yaşanan işsizlik konuşulurken salgın bir hastalık gibi yayıldı. İşsizliğin sınırı Bursa'yı da, Kocaeli'yi de aştı. Sorun bu kadar büyümüşken neden hiçbir düzen partisi krizi etkin bir biçimde gündemine almıyor-alamıyor. Üstelik son 6 ayda işsiz kalanların sayısının devasa boyutlara ulaştığı söyleniyor. Dahası da var, işsizliğin eşlik ettiği yoksulluk işçi ve emekçilerin yaşamını daha fazla çekilmez hale getiriyor. Evsizlerin sayısı artıyor, hastalıklar yaygınlaşıyor ve gündelik ihtiyaçları karşılamak daha da zorlaşıyor. Bu sorunlar işçi ve emekçilerin yaşamında hep vardı ancak kriz bunu katlayarak arttırdı ve daha çok insanı bu girdabın içine soktu.

Sermaye sınıfı adına ülkeyi yönetmeye aday olanlar bizlerin hiçbir sorununu çözemezler. Onlar tıpkı önceki seçimlerde olduğu gibi yandaşlarını belediyelerde işe alacaklar, belediyenin kaynaklarını talan edecekler, yağmalayacaklar, yolsuzlukla ilçeleri yönetmeye çalışacaklar. Ancak milyonların maruz kaldığı işsizlik ve yoksulluk olgusu toplumsal ve çözümsüz bir sorun olarak kalmaya ve büyümeye devam edecek. Oysa bizim işsizlik korkusunun ve geleceksizlik kaygısının olmadığı, insan onuruna yaraşır bir yaşama ihtiyacımız var.

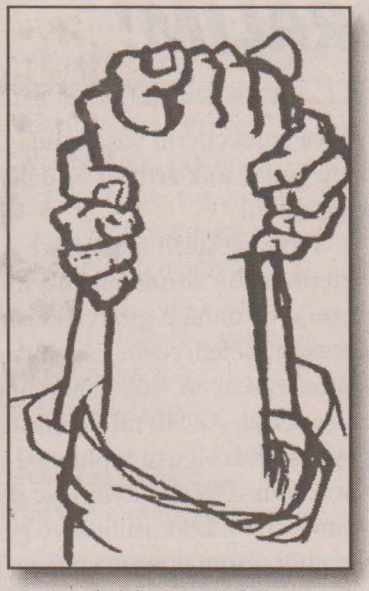
Herşeyin zenginlerin ihtiyaçlarına ve daha fazla zenginleşmelerine yönelik işlediği bu düzende bizlerin yaşam koşulları ancak işçi sınıfının mücadelesi ve direnişiyle tersine döndürülebilir. Hak ve taleplerimizi, insan onuruna yaraşır bir yaşamı ancak işçi ve emekçilerin mücadelesinin ürünü olarak kazanabiliriz.

Önümüzde işçi sınıfının uluslar arası birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs var. 122 yıldır işçi sınıfının mücadelesini ve sermayeyle hesaplaşmasını temsil eden bu gelenek bu yıl başka bir anlam kazanıyor. Kapitalistlerin aşırı kâr hırsının ve üretiminin ürünü olan krizin faturası biz işçi ve emekçilere kesilmek isteniyor. Bu fatura işçi ve emekçilere işsizlik, düşük ücret dayatması, ücretlerin ödenmemesi, aylarca süren ve işsizlik anlamına gelen ücretsiz izin uygulaması biçiminde ödettirilmek isteniyor.

Bu tablo karşısında biz işçi ve emekçilerin söyleyecek sözü var. 122 yıllık geleneğimiz olan 1 Mayıs, sözümüzü söyleyeceğimiz bir alandır. Öfkemizi ve taleplerimizi haykıracağımız bir alandır. İşçilerin birliğini ve kardeşliğini göstermek, geleceğimize sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olalım. Mücadele kararlılığımızı işbirlikçi sermayeye ve onların uşaklarına gösterelim. 1 Mayıs bir başkaldırı günüdür. Kapitalizmin krizinin faturasını ödememek için başkaldıralım.

Seçim derdi bitti, geçim derdi başladı...

İMF ile yeni bir kölelik anlaşması daha kapıda!

Ocak ayından beri İMF ile yapılacak anlaşma sermaye medyasında fazlasıyla yer aldı. Tayyip Erdoğan'ın, "Ümüğümüzü sıktırmayız", "Gerekirse İMF ile anlaşma imzalamayız" vb. şeklindeki hepimiz hatırlarız. TÜSİAD Başkanı Arzu Yalçındağ'ın "anlaşmanın iki maddesinde de uzlaşılmayacak bir şey yok" açıklamasını da öyle.

Erdoğan'ın çıkışları seçim öncesi hesaplara dayalı göstermelik bir çıkıştı. Seçimlerden hemen sonra "İMF ile anlaşmamızın önünde ciddi bir engel kalmadı" şeklinde açıklama yapılması bunu göstermektedir.

Aylardır İMF ile yapılacak olan yeni stand-by anlaşmasının içeriği hakkında bir bilgi verilmedi. Bu anlaşmanın bir an önce yapılması için bu kadar sabırsızlanmanın nedeni nedir? Sadece patronlara hibe edilecek 25 milyon dolar civarındaki kredinin olduğunu sanmak saflık olur.

4 Nisan'da imzalanan bu anlaşmanın biz işçi ve emekçilere götürüsü ne olacaktır? İlk olarak şunu söyleyebiliriz; Sermayeni kullanacağı 25 milyon dolarlık kredi borcu bizlerin üzerine yıkılan yeni vergi ve zamlar olacaktır.

Bir diğeri ise İMF şeflerinin "asgari ücret" hakkındaki görüşleriydi. Onlara göre Türkiye'deki "asgari ücret" bizim tabirimizle "sefalet ücreti" yüksek! Bu yüzden bölgesel asgari ücret olmalıydı. Yani İstanbul`daki işçi için 527 TL uygun bir ücret olabilir ama Diyarbakır'daki işçi için bu fazla olmaktadır. Bölgesel asgari ücret uygulamasını farklı biçim ve isim adı altında uygulamaya çalışacaklar.

Haklar gasp edilecek!

Bizlerin mücadelelerle kazanmış olduğu ve sınırlı da olsa iş güvencemizi sağlayan "kıdem tazminatı" hakkımızın gaspına dönük bir takım yasal düzenlemelerle karşılaşacağımız muhtemeldir.

İşçilerin ücretlerin kesilen ve işsizlik sigortası fonunda biriken paralar "kısa çalışma ödeneği" adı altında patronların yağmasına açılmıştır. Kuralsız ve esnek çalışmanın ve her türlü yasal hakkımızın gaspına dönük yeni düzenlemeler sıradadır.

Evet bu maddeler Arzu Yalçındağ başkanlığındaki TÜSİAD için anlaşma yapılmayacak maddeler değildir. Bunlar patronların iştahını kabartan ve sabırsızlandıran maddelerdir.

Biz işçi ve emekçilerin İMF ile yapılan kölelik anlaşmalarına söyleyecek sözü olmalı! Yaşamlarımızı daha da çekilmez hale getirecek olan bu anlaşma karşısında sessiz kalmak yoksulluğun ve sefaletin daha baştan kabul edilmesi demektir. Son dönemde hemen hemen her fabrika ve atölyede aynı saldırılarla karşılaşıyoruz; önce servis ve yemek hakkı kaldırılıyor, daha sonra vergi iadesi ve fazla mesailer ödenmiyor ve en sonun da ücretlerimiz yarıya düşürülerek hiçbir hakkımızı vermeden kapı önüne koyuyorlar. Yani bir hakkımızın gaspından sonra sıra diğerlerine geliyor.

Bunların İMF ile yapılan anlaşmalarla bağlantısı var. İMF'den "kredi" adı altında milyarlarca dolarlar patronlara kaynak olarak aktarılır. Devletin iş ve dış borç ödemelerine ayrılır. İMF'den alınan kredilerin faizleriyle birlikte geri ödemesi için ise devlet önce dolaylı ve dolaysız vergileri arttırır. Temel tüketim maddelerine zam üzerine zam yapılır vb. Bu yüzden İMF anlaşmasına karşı mücadele etmek ve üzerimize yıkılmaya çalışılan faturaya itiraz etmek zorundayız.

Direnenler öğretiyor!

Hiçbir şey olmaz diye düşünmeyelim. Bugün işçiler kriz fırsatçılığı yapan patronlara karşı fabrikalarını işgal ederek, eylem ve grev yaparak direniyorlar. Hem yasal olarak haklarını arıyorlar hem

de haklı olmanın gücüyle fiili eylemleriyle işlerine ve geleceklerine sahip çıkıyorlar.

Ücret ve hak gasplarına karşı direnişe geçen Kurtiş işçileri, açlık grevi yapan Makyal-Erka işçileri, Bursa'daki Asil-Çelik, Asemat işçileri ve sarı otobüs şoförleri, Mersin'deki Akan-Sel Nakliyat'ta çalışan işçiler, Atv-Sabah çalışanları, Sinter Metal, Gürsaş, Ünsa, Torgem, U-G, E-Kart, Sifaş-Nergis, Desa, Menderes Tekstil, Meha Tekstil işçileri... Bizlere tutulması gereken yolu ve neler yapılabileceğini gösteriyorlar. Bizlere "bir şeyler yapılabilir ve yapılıyor" diyorlar.

Bizler İMF ile yapılan anlaşmalara hayır demek için ve kriz fırsatçılığına karşı "birlik ve mücadele" günü 1 Mayıs'ta üretimi durdurarak alanlara çıkıp tek ses olmalıyız. Seslerimizi İstanbul'daki, Kocaeli'ndeki, Mersin'deki, Denizli'deki, Adana'daki, Bursa'daki işçilerle 1 Mayıs alanlarında birleştirmeliyiz.

Sınıf bilinçli bir tekstil işçisi

Krizi bahane eden patronlar işçileri sömürmeye devam ediyor...

Hugo Boss patronları işçilere büyüklüğünü kanıtlıyor!

Dünyanın en büyük tekstil firmalarından biri olması ile övünen Hugo Boss, Gaziemir Serbest Bölgesi'nde bulunan fabrikasında krizi bahane ederek kölece çalışma koşulları dayatıyor.

Hugo Boss'ta geçtiğimiz yılın Kasım ayında başlayan ve 4 ay süren zorunlu izinlerin sonrasında iş başı yapan işçilerin ücretlerinin yarısı kesilerek izin döneminde ödenen paralar geri alınmaya başlandı. Yaklaşık 500 kişi ise üretim bantlarından alınıp eğitim bantlarına verilerek, yeni iş başı yapmış gibi gösterildi ve ücretleri asgari ücrete düşürüldü. Şu an eğitim bandında çalışan 500 işçiye 250 TL gibi bir ücret ödeniyor.

Diğer bir sorun ise neredeyse her gün 2-3 işçinin işine son verilmesidir. Hiç bir sebep gösterilmeden kapı dışarı edilen bu işçilerin yerine ise yenileri alınmaktadır.

Kriz Hugo Boss patronu tarafından işçilere karşı bir tehdit gibi kullanılarak fabrikadaki mevcut hakları ve ücretleri geriye çekmenin, oluşabilecek tepkilere karşı da kalkan olarak kullanmanın aracına dönüşmüş durumda. Sürekli müdürler tarafından dillendirilen fabrikanın Çin'e taşınabileceği söylentisi ise elbette boşuna değil. Böyle yaparak istedikleri gibi ücretleri düşürüp, istedikleri işçiyi kapı dışarı etmenin yolunu düzlemiş oluyorlar. İşini kaybetme korkusu ile tüm işçileri sindirip karlarına kar katıp krizi fırsata çeviriyorlar.

Deniz Tekstil'de tercih senin: "Ücret mi, sigorta mı?"

BEGOS'ta bulunan ve H&M firmasına iş yapan Deniz Tekstil patronu işçilerin en temel hakkı olan ve sözde yasalarca da güvence altına alınan ücret ve sigorta hakkını gasp ediyor. Geçtiğimiz aylarda toplu işten çıkarmaların yaşandığı ve geriye kalan işçilerinse ücretsiz izne yollandığı fabrikada ciddi sorunlar devam ediyor. Deniz Tekstil patronu, işçilerin sigorta hakkından veya ücretlerinin bir bölümünden vazgeçmelerini istiyor. Bu sorunun çözülmesini isteyen işçilere ise şu yanıtı veriyor: "Maaşların gününde ödenmesini istiyorsanız sigortanızdan 3 ay boyunca 15 gün kesinti olacak, yoksa maaşlar 1 ay geç ödenecek". Her ikisini de isteyen ve bunların en temel hakkı olduğunu söyleyen işçiyi ise kapı önüne koyuyor.

Bunu bir tercih gibi işçilere sunan patron, işçileri birbirine düşürerek istediği uygulamayı ciddi bir tepkiyle karşılaşmadan hayata geçiriyor. Bu uygulamayla işçilerin karşısına örgütlü bir şekilde çıkıp haklarını istemesinin önüne geçmiş oluyor.

Krizde olduğunu ve para olmadığını söyleyen Deniz Tekstil'in her gün yeni eleman alması ve işçilere gece geç saatlere kadar mesai yaptırılması patronun yalan söylediğinin en somut kanıtıdır.

Belya'da işçiler bedava çalışıyor!

Mersinli'de bulunan Belya Tekstil patronu ise işçileri bedava çalıştırarak krizde ayakta kalmanın ve üretime devam etmenin yolunu bulmuş oldu. Ünlü markalara fason üretim yapan Belya Teksil'in patronu 3 aydır işçilerin ücretlerini ödemiyor. Bu sürenin sonunda ücret alacaklarını isteyen işçileri ise kapı dışarı atıyor. 40 gün sonrasına kesilmiş ve firma adı değiştirildiğinden hiç bir karşılığı olmayan çekleri işçilerin ellerine tutuşturarak dalga geçiyor.

Ücretsiz izinde olan bir tekstil işçisi ile konuştuk...

"Böyle yaşamaktansa onurumuzla ölelim!"

- Nerede çalışıyorsunuz?

MTK tekstilciler çarşısı

- Kaç gündür ücretsiz izindesiniz?

Yaklaşık 1.5 aydır.

- Neden izne çıkarıldınız?

Krizden kaynaklı

- Sizce gerçekten çalıştığınız yerde kriz var mı?

Hayır yok. Kriz patronların ekmeğine yağ sürüyor. Kriz var diye söylenip vergi iadesini, mesai ücretlerimizi ve ücretlerimizi düzgün bir şekilde ödemiyorlar. Ücretlerimizi asgari olarak bankaya yatırıp geri kalanı elden veriyorlar. Böylece sigorta primimiz düşük oluyor.

- Ücretsiz izinden kaynaklı ne gibi sorunlar yaşıyorsunuz?

Stresten kaynaklı mide ağrıları başladı ve aile problemleri başladı. Ekonomik olarak son dönemde ciddi problemler yaşıyorum. Yaklaşık 2 aydır elektrik ve su faturasını ödeyemiyorum.

- Peki,bu soruna karşı ne yapmak lazım?

Birlikte mücadele etmeliyiz, haklarımıza sahip çıkmalıyız, bence biz böyle bir ölüyüz. Onursuz ölmekten ise mücadele edip onurlu bir şekilde ölelim.

Kriz sonrası işten atılan bülten okuru bir tekstil işçisi ile konuştuk...

"Tek yumruk olmalıyız!"

- Kaç aydır işsizsiniz?

Yaklaşık 2 aydır

- İşsizliğin yaşamınızda yarattığı sorunlar nelerdir?

Ekonomik yönden etkilendim. Sürekli evde ve kahvede zaman geçirdiğim için, sıkıntı ve strese girdim. Çalışmadığım için her gün cepten yiyorum. Aileme ekonomik katkıda bulunamıyorum. Kendi ihtiyaçlarımı karşılayamıyorum. Evimiz kira olduğundan problemler yaşıyoruz. Boğazımızdan kesip, elektrik, su faturasını, kirayı ödüyoruz. 2 aydır sürekli iş aradığım halde iş bulamıyorum. Bulduğum işlerde düzenli ücret ödenmiyor, sigorta yatırılmıyor ve düşük ücret veriliyor. Bu şartlarda kendime bir gelecek kuramıyorum ve gelecek kaygısı taşıyorum.

- Seçimlerin bitmesinin ardından hayatınızda bir şey değişti mi?

Açıkçası seçimler geçti ancak hiçbir şeyin değişeceğine inanmıyorum. Bugün seçimden sonra şartların daha da ağırlaşacağını düşünüyorum. Bu ülkede seçimler ilk defa olmuyor. Yıllardır seçimler gelip geçiyor, yaşamımızda hiçbir şey değişmiyor. Bugün hiçbir partiye güvenmiyorum, hiçbir şeyi değiştireceklerine de inanmıyorum. Seçimler biz işçilerin yaşamında çare değil. Bence çözüm biz işçilerin birliğinde.

- Krizin faturasını patronlara ödetmek için sizce ne yapmak lazım?

Çalıştığımız yerlerde işçiler birbirine yeterli desteği vermiyor. Yaşadığımız sorunlardan kaynaklı tepkilerimizi patronlara yöneltemiyoruz. Toplu bir şekilde davranamıyoruz. Biz işçiler bir araya gelip sorunlarımızı tartışmalı ve bunlara karşı çözüm üretmeliyiz. Yani kısacası işçilerolarak çözüm için birlik olmalı, tek yumruk haline gelip mücadele etmeliyiz.

Cicikom işçileri kaybederek kazanmayı öğreniyorlar!

Kapitalizmin krizi gün geçtikçe biz işçilerin yaşamını kendi çarkları arasına tuz buz ediyor. Bunu özellikle tekstil işçilerinin çalıştığı atölye ve fabrikalarda patronların azgınca saldırılarından görüyoruz. Her geçen gün bir atölye ve fabrikada işçilerin ücretsiz izne çıkarıldığını, yemeklerin kaldırıldığını ve işten atıldığını, servislerin kaldırıldığını veya maaşlarımızdan kesinti yapıldığını duyuyoruz.

BEGOS'ta (Buca Ege Giyim Organize Sanayi) faaliyette bulunan Cicikom adlı fabrikada da benzer koşulları çok rahat görmekteyiz. İnternet sitelerinde üretimde çevreye ve insan haklarına özen göstermesiyle, dünya standartlarını yakalamış olmasıyla ve Avrupa'da 8 ülkeye ihracat yapıyor olması ile övünen Cicikom, son uygulamaları ile işçiler için tam bir sömürü cehennemine dönmüştür.

Cicikom'da yaklaşık 3 ay önce 180 işçi bulunurken bugün kala kala yaklaşık 40 işçi kalmıştır. Cicikom patronu Ömer Faruk Ünlü, krizi bahane ederek işçilerin en temel hakkı olan servisi, çay paydosunu ve öğle yemeğini kaldırmıştır. Hem de bunu birçok işçinin işe çağrılmadığı Cumartesi günü söylemiştir. Birçok işçi bu hakların elinden alındığını o gün işte bulunan işçi arkadaşlarının telefon etmesi üzerine öğrenmişlerdir.

Cicikom işçileri de bu saldırılar üzerine Pazartesi işe gittiklerinde iş başı yapmamışlar, bu koşullar düzeltilene kadar üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını, iş bırakacaklarını söyleyerek öğlene kadar çalışmamışlardır.

İşçiler ve patron arasında yapılan görüşmede Cicikom patronu Ömer Faruk Ünlü "söylediğim hiçbir şeyden dönmeyeceğim, işine gelen çalışır, işine gelen çalışmaz, ben güçlüyüm siz güçsüzsünüz onun için bu koşulları kabullenmek zorundasınız" demiştir.

İşçilerin bu koşullarda işe başlamayacaklarını belirtmesi ve iş başı yapmaması sonucu o "sözümden dönmem" diyen patron gördüğü kararlı tutum karşısında yol paralarını vermeyi kabul etmiştir. Bugün Cicikom'da birçok işçi 10-15 senedir çalışmaktadır ve bir kısmı Çiğli'den, Bornova'dan işe gelmektedir. Burada patronun asıl amaçladığı işçileri yıldırmak ve hiçbir hakkını almadan işi bırakıp gitmelerini sağlamaktır.

Böylesi bir kalkışmanın bile patronları korkutmaya yettiği Cicikom işçilerinin aldıkları tutumdan sonra bir kez daha görülmüş oldu. Bu deneyim de gösteriyor ki işçiler ancak birleşip mücadele edince haklarını alabiliyorlar. Öyleyse Cicikom işçileri tekrar kazandıkları yol parası haklarında olduğu gibi kaybettikleri yemek haklarını da geri almasını bilmelidirler. Cicikom işçileri artık hakkın nasıl alınabileceğini biliyorlar fakat bunun için daha kapsamlı mücadeleler vermek zorundayız. Mesela sendikal haklar mücadelesi gibi...

Bir tekstil işçisi

1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir bizde ve her yerde

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Yepyeni bir güneş doğar dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir kavganın ufuklarından
Yurdumun mutlu günleri mutlak gelen gündedir

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Vermeyin insana izin kanması ve susması için
Hakkını alması için kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir gelen ışıklı günler

1 Mayıs 1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı

Ulusların gürleyen sesi yeri göğü sarsıyor
Halkların nasırlı yumruğu balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası dünyamızı kaplıyor

Gün gelir gün gelir zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda bir kağıt gibi erir gider

Tekstil İşçileri Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı: 435 * Fiyatı: 25 YKr * Nisan 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax. 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92